ΖΑΝ.— Μὰ ἀκριβῶς γιατί σ' ἀγαπῶ ὑποχρωῶ...

ΜΑΡΚΟΣ.— Μὰ ἀκριβῶς ἐπειδὴ σὲ λατρεύω, θυσιάζομαι χάριν τοῦ Ζάν.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Φτάνει πειά... Σᾶς κατάλαβα πειὰ καλὰ καὶ τοὺς δύο. Καὶ σᾶς δίνω ἀπὸ τώρα τὴν ἀπάντησί μου : Δὲν θέλω νὰ σᾶς ξαναϊδῶ πειὰ μπροστά μου. Πηγαίνετε... Ἔτσι σώζεται καὶ τὴ ζωή σας, ἔτσι δὲν κινδυνεύετε νὰ πεθάνετε μετὰ τέσσαρες μῆνες...

(Ὁ Ζὰν καὶ ὁ Μάρκος φεύγουν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο).

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, *(μόνη)*.— Χά !... Χά !... Τοὺς γελοίους !...

(Μπαίνει ὁ Φίλιππος).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Καλησπέρα σας, δεσποινὶς Μαγδαληνή.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Καλησπέρα σας, κύριε Φίλιππε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Γιατί γελούσατε ἔτσι, δεσποινίς ; Σᾶς φαίνομαι τόσο γελοῖος λοιπόν ; *(Παίρνει ἕνα πολὺ θλιμμένο ὕφος).*

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Ὄχι δά, κύριε Φίλιππε. Τί λέτε !... Ἐσεῖς νὰ μοῦ φαίνεστε γελοῖος ; Ἀλλὰ δὲν ξέρετε τί μοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου. Ἤσαν ἐδῶ ὁ Ζὰν καὶ ὁ Μάρκος...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Τοὺς συνάντησα στὸ δρόμο καθὼς ἐρχόμοινα.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Δὲν εἶχαν ἕνα ὕφος, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, σὰν τὶς βρεγμένες γάτες ;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Δὲν τοὺς πρόσεξα καλά...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Ἔ, λοιπόν, κύριε Φίλιππε, αὐτοὶ οἱ δύο κύριοι μάλωναν ἐδῶ μιὰ ὥρα πρὶν ποιὸς νὰ μὲ πρωτοπάρη γυναῖκα του. Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα ποιὸν νὰ διαλέξω. Μ' ἀγαποῦσαν τόσο, καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ δύο !...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, *(μὲ ἀγωνία)*.— Καὶ... ποιὸν διαλέξατε ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Κανένα. Καὶ ξέρετε γιατί ; Περνοῦσε μιὰ τσιγγάνα καὶ τὴν κάλεσα νὰ μοῦ πῇ τὴν τύχη μου. Λοιπόν...

(Τοῦ διηγεῖται τὸ περιστατικό, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ, *(ἀναστενάζοντας μ' ἀνακούφισι)*.— Δεσποινὶς Μαγδαληνή... δὲν φαντάζεσθε πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος γιὰ ὅλ' αὐτά...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Γιατί ;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Τώρα μόνο τολμῶ νὰ σᾶς πῶ ὅ,τι σᾶς ἔκρυβα τόσον καιρό. Ναί, δεσποινὶς Μαγδαληνή, σᾶς ἀγαπῶ !... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα σᾶς ἀγάτησα τρελλά. Μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἤμουν φτωχὸς καὶ χωρὶς θέσι. Ἐπὶ πλέον εἶχα μάθει ὅτι ὁ Ζὰν κι' ὁ Μάρκος σᾶς εἶχαν ζητήσει σὲ γάμο κι' ἄρχισα νὰ ἀπελπίζουμαι. Ἤξερα ὅτι ὁ Ζὰν εἶνε πλούσιος κι' ὁ Μάρκος ὡραῖος καὶ φανταζόμουν ὅτι θὰ διαλέγατε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο. Κι' ἐπειδὴ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ὑποφέρω νὰ σᾶς βλέπω στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἄλλου, ἀποφάσισα νὰ φύγω μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Πρὶν φύγω ὅμως ἤθελα νὰ σᾶς ἰδῶ γιὰ τελευταία φορά. Γι' αὐτὸ ἤρθα ἀπόψε, γιὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω. Καὶ θὰ ἔφευγα χωρὶς νὰ σᾶς πῶ τίποτα, ἂν δὲ μοῦ λέγατε τί σᾶς συνέβη προηγουμένως. Μαγδαληνή, σᾶς ἀγαπῶ !... Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε τὸ χέρι σας...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Ἀλλά, κύριε Φίλιππε, γιὰ σκεφθῆτε. Ἂν ἡ τσιγγάνα ἔχει πεῖ τὴν ἀλήθεια ;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Τί σημασία ἔχει αὐτό ; Μοῦ εἶνε ἀρκετὴ μιὰ εὐτυχία τεσσάρων μηνῶν... Καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἂν πληρώσω τὴν εὐτυχία αὐτὴ μὲ τὴ ζωή μου.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, *(χαμηλώνοντας τὰ μάτια της)*.— Ἀλήθεια ; Μ' ἀγαπᾶτε λοιπόν, τόσο πολύ ; Δίνετε τὴ ζωή σας γιὰ τεσσάρων μηνῶν ἀγάπη μαζύ μου ;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἕνα ὡραῖο, ἕνα θεῖο ὄνειρο γιὰ μένα. Πέστε μου λοιπόν, θέλετε νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἰδανικὴ εὐτυχία ; Νὰ ζήσω μαζύ σας τέσσαρες μῆνες καὶ νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σας ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Ναί, φίλε μου, θέλω.

(Ὁ Φίλιππος τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ σφίγγει ἐπάνω στὸ στῆθος του).

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Καὶ τώρα ἄκουσε ἕνα μυστικό.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Τί, ἀγάπη μου ;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Ζάν, ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῶ, συμβούλεψα προηγουμένως τὴν τσιγγάνα νὰ πῇ ὅτι θὰ παντρευτῶ δυὸ φορὲς κι' ὅτι ὁ πρῶτος μου ἄντρας θὰ πεθάνη τέσσερες μῆνες μετὰ τὸ γάμο μας. Ἔτσι λοιπόν, κύριε ἀρραβωνιαστικέ μου, δὲν θὰ μὲ ἀποχωριστῆς μετὰ τέσσαρες μῆνες.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Μὰ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο ! Αὐτὸ εἶνε πειὰ μιὰ εὐτυχία ποὺ μοῦ φέρνει ἴλιγγο...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ πολὺ εὐτυχισμένη γιατί βρῆκα μιὰν ἀγάπη ἀληθινή... *(Φιλοῦντας).*

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ δίκη τοῦ Ἀνδρ. Νικολάρα ποὺ κράτησε ἕναν... αἰῶνα ! Ἡ ἀξιώσεις τοῦ δικηγόρου του. Ὁ Νικολάρας ἐκδικεῖται μὲ .... στίχους !... Ἡ 50ετηρὶς τοῦ Ταβουλάρη καὶ τὸ μακάριο δῶρο τοῦ κ. Πάτση. Τὸ μοιραῖο. Ἕνα καλαμποῦρι τοῦ Παντοπούλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιὰ φορὰ ὁ ἀλησμόνητος Ἀνδρέας Νικολάρας εἶχε κάποια δίκη τὴν ὁποία ἀνέθεσε σ' ἕναν γνωστὸ Ἀθηναῖο δικηγόρο.

Ἡ δίκη, ὡς εἴθισται στὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια, βάσταξε χρόνια ἀρκετά, μὰ τέλος ὁ Νικολάρας τὴν ἐκέρδισε. Τὸ μέγα αὐτὸ γεγονὸς τοῦ τὸ ἀνήγγειλε ὁ δικηγόρος του σεινάμενος καὶ κοινάμενος.

— Ἐπιτρέψατέ μου, τοῦ εἶπε, νὰ σᾶς συγχαρῶ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀπόφασις εἶνε τελεσίδικος. Ἔτσι, χάρις στὴν ἐπιτηδειότητά μου, ἐκερδίσαμε τὴ δίκη.

— Ἔπειτα ἀπὸ ἐννηὰ χρόνια ! ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Νικολάρας.

— Καλύτερα ἀργά, παρὰ ποτέ, φίλε μου.

— Καὶ πόσα θὰ πάρω τώρα ;

— Τὸ δικαστήριο σᾶς ἐπεδίκασε χίλιες δραχμές. Τὰ ἔξοδά μου καὶ ἡ ἀμοιβή μου ἀνέρχονται σὲ χίλιες διακόσιες, ὥστε πρέπει νὰ μοῦ δώσετε καὶ διακόσιες δραχμὲς ἐπιπλέον.

— Δηλαδή, σὰν νὰ λέμε, μοιρμούρισε ὁ Νικολάρας, ἐκέρδισα τὴ δίκη, μὰ πρέπει νὰ πληρώσω κι' ἀπὸ τὴν τσέπη μου, ἔ ;

— Βεβαίως, τοῦ ἀπάντησε ἀφελέστατα ὁ δικηγόρος. Θὰ χάσετε μερικὰ ἐξ ἰδίων σας, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶστε εὐχαριστημένος γιατί κερδίσατε τὴ δίκη. Καθὼς βλέπετε, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔρχωνται ὅλα ὅπως ὁ καθένας θέλει.

Ὁ Νικολάρας δὲν εἶπε τίποτα.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἔδωσε στὸ δικηγόρο τὶς διακόσιες δραχμές.

— Κι' ἕνα εὐχαριστήριο, σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος.

— Τί εὐχαριστήριο ;

— Ἕνα εὐχαριστήριο ὅτι σοῦ κέρδισα τὴ δίκη, γιὰ νὰ τὸ βάλλουμε στὶς ἐφημερίδες.

— Πολὺ καλά, ἀλλ' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Νικολάρας, θὰ σοῦ τὸ στείλω ἔμμετρο, γιὰ νὰ τὸ διαβάζη ὁ κόσμος καὶ μετὰ τὸ θάνατό σου.

Πράγματι τὴν ἄλλη μέρα ὁ Νικολάρας ἔγραψε κι' ἔστειλε στὸ δικηγόρο του τὸ κάτωθι ...ἐπιτύμβιο, μὲ τὴ ρητὴ ἐντολὴ νὰ χαραχτῇ στὴν ἐπιτάφιο τοῦ δικηγόρου πλάκα, καὶ μὲ τὴν ὑποσημείωσι ὅτι δὲν θέλει ἀμοιβὴ γιὰ τὸν κόπο ποὺ ἔκαμε νὰ τὸ συντάξη :

Τὰς ἀγωγὰς τὰς ἤγειρες,
κατὰ παντὸς εὐκόλως,
καὶ διὰ ψύλλου πήδημα,
ἠγόρευες ἐντόνως.
Κανεὶς δὲν σοῦ ἐξέφυγε,
σὲ τούτη δῶ τὴ γῆ,
μόν' ὁ γιατρὸς ποὺ σ' ἔστειλε
στὴν ἄλλη τὴ ζωή !...

* * *

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Γεώργιος Ὀνὲ

Τοῦ ἀειμνήστου ἠθοποιοῦ Ταβουλάρη, ὅταν πρὸ μερικῶν ἐτῶν γιώτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα του, ὁ τότε Δήμαρχος Ἀθηνῶν κ. Πάτσης, εἶχε τὴ μακάριο ἰδέα νὰ τοῦ δωρήση ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς αὐτῆς, τὸν... τάφο του στὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ Ταβουλάρης τὸν εὐχαρίστησε καὶ τοῦ εἶπε :

— Σὺ διάστηκες νὰ μοῦ χαρίσης τὸν τάφο μου, μὰ ἐγὼ δὲν διάζομαι διόλου νὰ μπῶ σ' αὐτόν. Ἂν τὸν χρειάζεται κανένας ἄλλος, δῶσε τον. Θὰ ζήσω πολὺ ἀκόμα, φίλε μου...

Κι' ὅμως τὸ δῶρο ἐκεῖνο τοῦ κ. Πάτση ἤτανε προφητικό. Τὸν ἴδιο χρόνο, ὁ μεγάλος Ἕλλην καλλιτέχνης πέθανε ἀπὸ δάγγειο !...

* * *

Κάποιο γεροντοπαλλήκαρο τῆς παλαιᾶς Ἀθήνας σύγναζε πάντοτε στὰ παρασκήνια τῶν θεάτρων καὶ ἰδίως στὰ καμαρίνια ποὺ ντυνόντουσαν ἡ θεατρίνες γιὰ τὴν παράστασί :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ρώτησε κάποιος τὸν Παντόπουλο, τί ἐλπίζει αὐτὸς ὁ χριστιανὸς ποὺ πηγαίνει διαρκῶς στὶς «κουλίς».

— Δὲν ἔχει καὶ μεγάλες ἀξιώσεις, ἀπάντησε ὁ ἀμίμητος Παντόπουλος, ὅτι...κ ο υ λ ή σ', σοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος !...

* * *

Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Καποδίστριας, λίγες ὧρες πρὶν δολοφονηθεῖ, ἔλεγε σὲ κάποιον ξένο :

— Ἡ μακρά μου ζωὴ μοῦ ἔμαθε ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῶ πολὺ καὶ νὰ μὴ λησμονῶ διόλου.

Κι' ὁ ξένος στὶς ἐντυπώσεις ποὺ ἐξέδωκε ἀργότερα, γράφει :

— «Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐὰν ἐπιζοῦσε τῶν τραυμάτων του, θὰ συγχωροῦσε καὶ τοὺς δολοφόνους του ἀκόμα» !...